

Αριθμός Απόφασης 64 /2012

(1310/112/2008)

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ.: 19872
ΗΜΕΡ/ΝΙΑ: 19/3/13

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

(Τακτική Διαδικασία)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Βήλη Χρηστίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη – εισηγητή, Παναγιώτα Συριοπούλου, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα, Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 19^η Σεπτεμβρίου 2011, για να δικάσει την από 08-4-2008 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 1310/112/2008 αγωγή, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 09-4-2008, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 18-5-2009 και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 05. Κατά την ορισθείσα αυτή δικάσιμο η συζήτησή της αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 07-6-2010, οπότε εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 16. Κατά την μετ' αναβολή αυτή δικάσιμο η συζήτησή της αναβλήθηκε για την πιο πάνω αναφερόμενη δικάσιμο της 19-9-2011 και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 15. Η αγωγή έχει ως αντικείμενο χρηματική αξίωση από συγγενικά δικαιώματα, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: (1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Σαπφούς αριθμός 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, (2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ -ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Πατησίων αριθμός 130 και εκπροσωπείται νόμιμα, και (3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΉΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής επί της οδού Αριστοτέλους αριθμός 64 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια

του πληρεξουσίου τους δικηγόρου, Χαράλαμπου Καραμανίδη (Δ.Σ. Κατερίνης) και κατέθεσαν κοινές έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ομόρρυθμης Εταιρίας με την επωνυμία
«
και
», που εδρεύει στην
του
νομού
και εκπροσωπείται νομίμως, η οποία
παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της, Χρήστου Παπαγιάννη (Δ.Σ. Κατερίνης) και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Οι ενάγοντες, για τους λόγους που ιστορούν σ' αυτήν, ζητούν να γίνει δεκτή η πιο πάνω αγωγή τους.

Κατά τη συζήτηση της ένδικης αγωγής και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά του σχετικού πινακίου, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν, να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το νόμο 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στον δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρωτΑθ 3318/1998, ΔΕΕ

1999.403, Μ. Μαρίνο «Η προσβολή του δικαιώματος Ελληνική 35.1441 επ. ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από τον στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του νόμου 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του νόμου 2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ' ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (βλ. άρθρο 55 παρ 1 β, το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται, είτε «τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου», είτε

κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα κατά το άρθρο 56 παρ 1 και 2 του ιδίου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό, ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής, ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 «κύρωση της διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961» ορίζεται, ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ιδίου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του πιο πάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ιδίου άρθρου ορίζεται, ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που

κατατέθηκε στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει, ότι δεν θα εφαρμόσει, είτε το κριτήριο δημοσίευσης, είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία όμως αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά την παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ιδίου νόμου ορίζεται, ότι εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς, ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος, χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο, μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 προκύπτει, ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων, να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή, σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται, όπως ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν. Περαιτέρω, από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως πχ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα αυτό, το αργότερο μέσα

σε τριάντα (30) ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του νόμου 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του νόμου 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της σύγχρονης διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, την είσπραξη, τη διεκδίκηση και τη διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου 2121/1993 τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της, όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι

αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, αρκεί η αναφορά στο δικόγραφό της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερομένου άρθρου 55 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το Δικαστήριο συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του νόμου 2121/1993, ο νόμος αρκείται για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν

απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον ίδιο το νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά την ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής, ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του νόμου 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του νόμου 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλομένο του (άρθρ. 55 παρ. 4 εδ. β' του νόμου 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς (σχετ. ΕφΑθ 6354/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΕφΘεσ 2187/2008 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379 - Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276). Εξάλλου, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56

παρ. 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση, να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΠολΠρωτΚατερ 153/2008, ΠολΠρωτΑθ 815/2006, ΠολΠρωτΚοζ 135/2006, ΠολΠρωτΧαλκιδικής 111/2006 και ΠολΠρωτΔρ 13/2004, αδημοσίευτες στο νομικό τύπο). Τέλος, «κατά τα άρθρα 340 και 341 παρ. 1 ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, αν όμως για την εκπλήρωση παροχής συμφωνήθηκε ή κατά μείζονα λόγο από το νόμο τάσσεται ορισμένη (δήλη) ημέρα, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος με μόνη την παρέλευση της ημέρας αυτής και κατά το άρθρο 345 εδ. α' ΑΚ όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία (βλ. ΑΠ 1427/2008 ΝοΒ 57,1406). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ, ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Ως αγωγή, η επίδοση της οποίας συνεπάγεται την υποχρέωση καταβολής τόκων, κατά το άρθρο 346 ΑΚ νοείται αυτή που περιλαμβάνει καταψηφιστικό αίτημα (βλ. ΑΠ 1174/2001 ΕλλΔνη 43,382). Όταν το δικαστήριο: α) δεχόμενο την αγωγή του Οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, καθορίζει την οφειλόμενη προς τα μέλη του εύλογη αμοιβή στο ίδιο ποσό με εκείνο του συνταχθέντος και δημοσιευθέντος από αυτόν αμοιβολογίου, θεωρώντας ότι το ποσό τούτο, το οποίο και ζητείται με την αγωγή του οργανισμού, συνιστά πράγματι την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλεται προς τα μέλη του, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και β) υποχρεώνει την εναγόμενη στην καταβολή της οριζόμενης αμοιβής, τότε στην περίπτωση αυτή η απόφαση του δικαστηρίου έχει καταψηφιστικό χαρακτήρα στο σύνολο της. Έτσι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, ενόψει της υποχρέωσης του χρήστη υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας σε προκαταβολή της εύλογης αμοιβής πριν από κάθε χρήση τους, κατ' άρθρο

56 παρ. 2 εδ. β' του Ν 2121/1993, καθισταμένης, ληξιπρόθεσμης και απαιτητής της αντίστοιχης αξίωσης του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης από του χρόνου δημοσίευσής του από αυτόν καταρτισθέντος αμοιβολογίου και της από του χρόνου τούτου τεκμαιρόμενης γνώσης του εν λόγω αμοιβολογίου από το χρήστη, εφόσον βέβαια αυτός έκανε τελικά χρήση υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο τελευταίος οφείλει επί του ποσού της εύλογης αμοιβής τόκους μεν υπερημερίας από την επομένη της ημέρας που οχλήθηκε για την καταβολή της, δικονομικούς δε ή δικαστικούς τόκους, στην περίπτωση που δεν οχλήθηκε εξωδίκως, από την επομένη της επίδοσης της σχετικής αγωγής του δικαιουμένου σε είσπραξη της αμοιβής αυτής οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, επί της οποίας και η εκδοθείσα καταψηφιστική δικαστική απόφαση (βλ. άρθρα 340, 345 και 346 του ΑΚ).». (βλ. ΕφΑθηνών 915/2010, δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα της ΝΟΜΟΣ, καθώς και σε ΔΙΜΕΕ 2010/240 και ΔΕΕ 2011/306, με τις εκεί ως άνω παραπομπές στην νομολογία).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες ιστορούν με την υπό κρίση αγωγή τους, ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993 και συγκεκριμένα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγομένη, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση κλάμπ-club στην και ειδικότερα στην περιοχή

, με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 600 τ.μ. περίπου, μέχρι την κατάθεση της υπό κρίση αγωγής είναι αδιάφορη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί σε καθημερινή βάση, κατά τη χειμερινή περίοδο λειτουργίας διάρκειας 6 - 7 μηνών, το ενδεικτικά αναφερόμενο στο δικόγραφο της αγωγής μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια), των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, για να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της και ως εκ τούτου

στηρίζει σ' αυτό το ρεπερτόριο τα έσοδά της. Με βάση τα ως άνω ιστορούμενα ζητούν με την υπό κρίση αγωγή τους, α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην επιχείρησή της σε καθημερινή βάση, με χρονική περίοδο λειτουργίας 6 έως 7 μήνες περίπου τον χρόνο (κατά τη χειμερινή περίοδο λειτουργίας), του οποίου η χρήση είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής της, για τα έτη 2005 και 2006, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, και για τις τρεις κατηγορίες δικαιούχων, για όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής της, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της για κάθε έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, από το χρηματικό ποσό των 5.000 ευρώ για καθένα από τα έτη 2005 και 2006 και συνολικά, το χρηματικό ποσό των 10.000 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% (ήτοι 1.900 ευρώ), ήτοι συνολικά 11.900 ευρώ, β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες), τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, ήτοι 25%, 25% και 50% αντίστοιχα, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλλει το αιτούμενο ποσό με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, δ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2005 και 2006, προκειμένου οι ενάγοντες να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα, να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, ε) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση και τέλος στ) να καταδικαστεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων επί της προκειμένης δίκης, χρηματικού ποσού 500 ευρώ, η οποία καλύπτει τα έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης της υπό κρίση αγωγής, την αμοιβή του εισπράκτορά τους, παράσταση του δικηγόρου τους, στα οποία οι ενάγοντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης της εναγομένης να προσκομίσει τα οικονομικά της στοιχεία, που ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της αγωγής, όπως επί λέξει διατυπώνουν το σχετικό αίτημά τους.

Με αυτό το περιεχόμενο και τα ως άνω αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, παραδεκτάς και αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το

οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (βλ. άρθρο 18 παρ 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ 1 εδ. τελ. του νόμου 2121/1993 και 25 παρ 2 Κ.Πολ.Δ.), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία, ενόψει του ότι αφενός μεν είναι ορισμένη, αφετέρου δε με δεδομένο το ότι η οφειλόμενη από το χρήστη υλικού φορέα ήχου ή εικόνας είναι ενιαία κατ' άρθρο 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993, οι ενάγοντες παραδεκτώς ασκούν από κοινού την υπό κρίση αγωγή, αφού τα δικαιώματά τους στηρίζονται στην ίδια νομική και πραγματική αιτία (άρθρο 74 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.) και επομένως, ο παραδεκτώς προβληθείς ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ενάγοντες απαραδέκτως ασκούν την αγωγή από κοινού, διότι τελούν σε απαγορευτική σύμπραξη επιχειρήσεων, κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου 703/1977, είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, σύμφωνα και με όσα αναλύονται στη σειρά των ανωτέρω νομικών σκέψεων. Περαιτέρω, η αγωγή είναι ορισμένη, διότι περιέχει τα προβλεπόμενα για το ορισμένη αυτής από το άρθρο 216 παρ.1 Κ.Πολ.Δ. στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση η εναγομένη να αμυνθεί και το Δικαστήριο να τάξει της δέουσες αποδείξεις όπως απαιτείται (ΑΠ 1591/2007 Δ. 2007.1229). Ειδικότερα, στο υπό κρίση δικόγραφο εκτίθενται, εκτός άλλων, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής με τους οποίους οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών, χωρίς να απαιτείται, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στην οικεία νομική σκέψη, η εξειδίκευση της επί μέρους έννομης σχέσης που συνδέει τους ενάγοντες με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά όλων των τραγουδιστών, μουσικών και των έργων τους, οι αλλοδαποί φορείς και τα συγκεκριμένα έργα που διαχειρίζονται στην Ελλάδα και οι σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Επίσης, εκτίθεται ότι η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται συγκεκριμένη περιγραφόμενη επιχείρηση, χρησιμοποιώντας δημόσια υλικούς φορείς ήχου με ρεπερτόριο ελλήνων και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Επομένως, ο σχετικός ισχυρισμός της εναγομένης περί αοριστίας του δικογράφου της ένδικης αγωγής είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Η αγωγή είναι εν μέρει νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ 1, 3, 46, 49, 54 παρ 1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 2-5, 7, 12 του ν. 2054/1992, των άρθρων 74, 176, 450 επ., 907 και 908 παρ. 1 περ. γ' Κ.Πολ.Δ., καθώς και των άρθρων 340, 345, 346 και 901 επ. ΑΚ, εκτός από το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από την εναγομένη καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη

χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του νόμου 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ιδίου νόμου (2121/1993) και συνεπώς, προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της εναγομένης στην επιχείρησή της είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της. Μη νόμιμο επίσης και επομένως απορριπτέο ως τέτοιο είναι και το αίτημα να περιληφθεί στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά το άρθρο 189 Κ.Πολ.Δ., έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια, που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ 2 Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδικάσεως τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39.1284). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα με αριθμούς 226601, 226661 και 078693 αγωγή με τα επ' αυτών κινητά επισήματα).

Η εναγομένη αρνείται την ένδικη αγωγή και με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της προέβαλε παραδεκτά (άρθρο 262 Κ.Πολ.Δ.), με αίτημα την απόρριψή της, την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης του καταγόμενου στην προκείμενη δίκη δικαιώματος των εναγόντων. Ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι η ένδικη αξίωση καταβολής του αιτούμενου ποσού ως εύλογη αμοιβή για την χρήση κατά την επίδικη χρονική περίοδο των αναφερόμενων στην αγωγή υλικών φορέων ήχου υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα επιβαλλόμενα όρια από τον κοινωνικό και

οικονομικό σκοπό του ασκούμενου δικαιώματος, δεδομένου ότι υπάρχει υπεροχή του δικαιώματος του πνευματικού δημιουργού (πνευματικής ιδιοκτησίας) έναντι κάθε συγγενικού δικαιώματος, αυτή δε (η εναγομένη), όπως υποστηρίζει, καταβάλει στην ΑΕΠΠ, που διαχειρίζεται και προστατεύει τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών (συνθετών και στιχουργών), ποσό σημαντικά μικρότερο του ήδη αξιούμενου. Με το πιο πάνω περιεχόμενο η ένσταση είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη και τούτο διότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο και στο συγγενικό δικαίωμα υπάρχουν παράλληλα και παρέχουν εξουσίες που απορρέουν από το κάθε δικαίωμα (ΑΠ 670/2007 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Ούτε ο νόμος αλλά ούτε και οι διεθνείς συμβάσεις αναφέρονται σε υπεροχή του ενός δικαιώματος έναντι του άλλου ή στην υπεροχή της μιας αμοιβής έναντι της άλλης και δεν αποτελεί κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων το ύψος της καταβαλλομένης αμοιβής στους πνευματικούς δημιουργούς (ΑΠ 1799/2006 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 843/2010 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης (του) και εκείνης του μάρτυρα ανταπόδειξης (), που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, εκτιμώμενες καθεμία χωριστά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ανάλογα με τον τρόπο γνώσης και τον βαθμό αξιοπιστίας καθενός από αυτούς, όλων των εγγράφων που με επίκληση προσκομίζονται νομίμως από τους διαδίκους, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως, καθώς και από τις φωτογραφίες που προσκομίζονται με επίκληση από την εναγομένη, η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητήθηκε, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες -παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ιδίου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες

νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 του νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά, το ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NORMA», το βελγικό «MICROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HUZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS' ASSOCIATION (EEL)», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην οικεία νομική σκέψη της παρούσας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου

2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993 στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2/5/03), «ΑΥΓΗ» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για την λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Ειδικότερα για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (ενδεικτικά ντίσκο, κλαμπ, μπαρ) η αμοιβή έχει οριστεί σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος σε επιχειρήσεις που το κατάστημά τους λειτουργεί 6 έως 7 μήνες (κατά την περίοδο του χειμώνα) για επιφάνεια εμβαδού 201-300 τ.μ. σε 3.500 ευρώ, για επιφάνεια εμβαδού 301-400 τ.μ. σε 4.200 ευρώ, για επιφάνεια εμβαδού 401-500 τ.μ. σε 4.600 ευρώ και για επιφάνεια από 500-700 τ.μ. σε 5.000 ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου συγκαταλέγεται και η εναγομένη, η οποία κατά τα έτη 2005 και 2006 διατηρούσε και εκμεταλλευόταν επιχείρηση κλάμπ – club στην και ειδικότερα στην περιοχή , με το διακριτικό τίτλο « ». Ειδικότερα, πρόκειται για επιχείρηση διασκέδασης με συγκρότηση μπαρ, που κατά τα πιο πάνω έτη λειτουργούσε κατά τους χειμερινούς μήνες, για χρονική περίοδο 6-7 μηνών, δύο με

τρεις ημέρες ανά εβδομάδα, κατά τις ημέρες Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή. Οι εγκαταστάσεις της επιχείρησης αυτής καταλάμβαναν έκταση εμβαδού 600 τμ. περίπου, καθώς εκτός από το χώρο ανάπτυξης των 226 καθισμάτων που υφίσταντο στο χώρο, σύμφωνα με την με αριθμό 295/2004 άδεια του Δήμου , εμβαδού 300 τ.μ., κατά την ένδικη χρονική περίοδο λειτουργούσαν 4 μπαρ, εμβαδού τουλάχιστον 50 τ.μ. το καθένα. Κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ο πιο πάνω αριθμός τραπεζοκαθισμάτων δεν αναπτύσσεται σε επιφάνεια εμβαδού 200 τ.μ., όπως ισχυρίζεται η εναγομένη, ούτε σε επιφάνεια 300 τ.μ., όπως προβλέπεται στην άδεια λειτουργίας, καθόσον δεν θα ήταν λειτουργική η ανάπτυξή τους για την ίδια την λειτουργία της επιχείρησης καθευατήν. Εξάλλου, η επιχείρηση αυτή έχει ανάγκη και από επιφάνειες που δεν καταλαμβάνονται από τραπεζοκαθίσματα, όπου μπορούν να κινούνται ή να στέκονται οι πελάτες, να χορεύουν, να σχηματίζουν παρέες, εκτός από τις επιφάνειες που είναι απαραίτητες για την προπαρασκευή των παρεχόμενων υπηρεσιών. Συνεπώς, η επιφάνεια που ασκείται η ένδικη επιχείρηση είναι αυτή των 600 τ.μ. περίπου, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας απόδειξης και όχι των 200 τ.μ., όπως επικαλείται η εναγομένη. Η εναγομένη υπήρξε αδιάφορη μέχρι την κατάθεση της υπό κρίση αγωγής, σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που κατά την ένδικη χρονική περίοδο χρησιμοποιούσε σε καθημερινή βάση, κατά τη χειμερινή περίοδο λειτουργίας διάρκειας 6 – 7 μηνών, το ενδεικτικά αναφερόμενο στο δικόγραφο της αγωγής μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια), των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, για να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της και ως εκ τούτου στήριζε σ' αυτό το ρεπερτόριο τα έσοδά της. Η χρήση του ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησής της, έστω και εποχιακού χαρακτήρα, καθώς και για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών. Η ένδικη επιχείρηση της εναγομένης διέκοψε τη λειτουργία της στο πιο πάνω κατάσταση, το οποίο έκλεισε, κατά το έτος 2007. Περαιτέρω αποδεικνύεται, ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευτούν με την εναγομένη και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, πλην όμως απέτυχε η προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Η αμοιβή αυτή

επιμεριζόμενη κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 5% (και όχι 10% όπως ζητείται με την αγωγή) επί των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης για τα προαναφερόμενα έτη (2005 και 2006), με βάση το οποίο και τους καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου (τραγουδιών) που χρησιμοποίησε η εναγομένη θα γίνει η πληρωμή, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό, το οποίο όμως χρηματικό ποσοστό δεν θα είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, από το χρηματικό ποσό των 2.500 ευρώ για καθένα από τα έτη 2005 και 2006. Για τον καθορισμό του ανωτέρω χρηματικού ποσού λαμβάνεται υπόψη ως κριτήρια, α) τη συμβολή των δικαιούχων στην προσέλκυση πελατείας στην επιχείρηση της εναγομένης από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων της και την από αυτή αύξηση των εσόδων της, β) τη δαπάνη στην οποία θα υποβάλλονταν αν αντί των υλικών φορέων ήχου χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές με ζωντανό πρόγραμμα, γ) το χρόνο χρήσης των υλικών φορέων ήχου και δ) το είδος της επιχείρησής της. Με βάση τα πιο πάνω πλήρως αποδειχθέντα πραγματικά γεγονότα, πρέπει η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη, κατά το αντίστοιχο αίτημά της, και η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην ένδικη πάνω επιχείρησή της, για καθένα από τα έτη 2005 και 2006, πρέπει να καθοριστεί στο χρηματικό ποσό των 2.500 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 19% ($2.500 \times 19\%$) χρηματικού ποσού ύψους 475 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης από αυτήν εύλογης αμοιβής, μαζί με τον αναλογούντα Φ.Π.Α. για τα έτη 2005 και 2006 ανέρχεται στο ύψος των ($2.500 + 475 + 2.500 + 475 =$) 5.950 ευρώ. Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, η εναγομένη έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993), να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που εκτελούν δημόσια, με μνηεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η τελευταία, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα δε για τα έτη 2005 και 2006. Κατ' ακολουθία των προαναφερόμενων πρέπει, να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη η αγωγή, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να

καταβάλλει η εναγομένη στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή της κατά τα έτη 2005 και 2006, στο χρηματικό ποσό των 5.950 ευρώ (2.500 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% από 475 ευρώ X 2 έτη), να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της πιο πάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των 5.950 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο, καθόσον κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν συντρέχουν ειδικοί προς τούτο λόγοι, η δε καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν εκτιμάται ότι δύναται να επιφέρει οποιαδήποτε βλάβη στους ενάγοντες. Περαιτέρω, η εναγομένη, λόγω της εν μέρει ήττας της στην προκειμένη δίκη, πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (βλ. άρθρα 178 παρ 1, 191 παρ 2 και 106 Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά και εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, για τα έτη 2005 και 2006 στο συνολικό χρηματικό ποσό των πέντε χιλιάδων εννιακοσίων πενήντα (5.950) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτης ενάγουσας), και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτου ενάγοντος) και

ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των πέντε χιλιάδων εννιακοσίων πενήντα (5.950) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΕΞΕΛΙΞΗ
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την χρονική περίοδο 2006-2008.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ στην Κατερίνη στις 13-3-2012 και ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Κατερίνη, στις 2-4-2012, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΗ
ΝΟΜΙΜΗ ΣΗΜΑΝΣΗ ΤΟΥ.
Κατερίνη 9-2-2013
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΞΕΛΙΞΗ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΚΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΔΟΥ